

अर्थोदिति अर्थतद्व्यर्थोभोग्यवस्तुजातं तावत्स्थित्यंतोपिप्रियतरः प्रत्यगात्मातत्त्वं सर्वेषामंतरात्म्यत्वं प्राप्त इत्यर्थः अन्नादिति पाठेऽपि स
एवार्थः स्वरणीयात् दिव्यदृष्टेः ॥११॥ शिवं प्रसाद्यतप्तवान् तपोपिशिवप्रसादे विनाकर्तुं दुःशाकमित्यर्थः ॥१२॥ तोषोऽलंबुद्धिः प्रीतिः प्रसादोऽनुरक्तत्वं तदुभयंप्रापितः ॥१३॥ सुत्रः सोढः तत्रा
स्यार्थतपस्यन् ॥१४॥ यस्मान् ऐश्वर्यीत् नमंत्येभिरीश्वरं प्रकृतिनामानि शांभवान्मंत्रान् व्याख्यातुं तत्र हेतुः ॥१५॥ यतो गुणान्वक्तुं शक्नुवति विभूतियेभ्यो कास्त्येन गु
णाज्ञानं त्वात्मनो वा अरेदरी नैनप्रचणे नमया विज्ञाने नंदं सर्वविदितमिति श्रुतेरात्मज्ञस्यैव भवति तथा विद्यो घमनत्वं न्य इत्यर्थः ॥१६॥ १७॥ विष्णुरूपेणैतदनजिवाभिन्नो विष्णुरेव त्रिविधस्मिन्
गणान्वक्तुमीष्टे तयोरेका स्यात् भिन्नत्वे तु लोकेपीतरगुणामितरो न जानाति किमु त ईश्वरस्यैति भावः विभ्वरूपायेति पाठेऽपि विभ्वं विष्णुरेव नारायणः सर्वमिदं पुराणः नारायण एवेदं सर्वं विभ्वं

अर्थस्त्रियनरत्नचसर्वलोकेषु वैतदा ॥ प्राप्तवानेवराजेंद्रस्सर्वणीक्षान्महेश्वरात् ॥ ११ ॥ पूर्णवर्षसहस्रं तु तप्तवानेषमाथवः ॥ प्रसाद्य चरदेंदवं चराचरगुरुं शिवं ॥ १२ ॥ युगे युगे नु कृष्णो न तोषितो वै महेश्वरः ॥ भक्त्या परमया चैव प्रीतयेव महात्मनः ॥ १३ ॥ ऐश्वर्ये यादृशो तस्य भगद्योनेर्महात्मनः ॥ तदये हृष्टवान्ससाक्षिण्युत्रा ॥ १४ ॥ हरिरभ्युदयः ॥ १५ ॥ यस्मात्परतरं चैव नान्यं पश्यामि भारत ॥ व्याख्यातुं देवदेवस्य चात्क्रानामान्यवोषतः ॥ १५ ॥ एष शक्तो महाबाहुर्वक्तुं भगवतो गुणान् ॥ बिभृदि नैवैवकात्स्न्यं न सत्यां माहेश्वरीं नृप ॥ १६ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ एवमुक्त्वा तदा श्रीष्मो वासुदेवं महायशः ॥ भवमाहात्म्यं संयुक्तमिदमाह पितामहः ॥ १७ ॥ श्रीष्म उवाच ॥ सुराकरगुरो देवविष्णोर्वेवकुर्महेमि ॥ शिवाय विष्णु रूपाय यन्मोहच्छुचि धिष्ठिरः ॥ १८ ॥ नाशोऽसहस्र्यं देवस्य तेंडिना ब्रम्हयोनिना ॥ निवेदितं ब्रम्हलोके ब्रम्हणोऽयत्पुराभवत् ॥ १९ ॥ ईपाय न प्रभृतयस्तथान्येमे तपोधनाः ॥ ऋषयः सुद्वितादाताः भृगवं नु गदतस्तव ॥ २० ॥

विष्णुरित्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः पृच्छत् अष्टच्छत् ॥१८॥ नास्त्रामिति यद्यपिमोक्षधर्मेषु शिवसहस्रनामस्तोत्रमुक्तमतएतत्कथनमनर्थकप्रायंतथापितत्रचतुरधिकाविषट्शान्ता
निनामानिसंतिनेषामुक्तसंख्यापूरणमपितत्रैवात्रिस्फुपर्णतथा ब्रम्हयन्त्रांशतर्दियमिति वाक्यान्तत्रैवश्रुतित्रिस्फुपर्णशतरुद्रियाभ्यासुक्तं अतस्तत्स्तोत्रमोक्षाधिकारपाठान्
वेदमंत्रगर्भितत्वाच्च नोत्रैवर्णिकस्य ब्रम्हलोकान्तफलार्थिनोध्येयं युक्तमिति एतद्दानधर्मप्रसंगात् काम्यं वेदान्कृत्स्नान् ब्राम्हणः प्राप्नुयान्तु जपेनृपः पार्थमहीच कृत्स्नान् वैश्यो ह्य
भ्रं प्राप्नुयान् भैषुणं च वरुणं गतिं प्रेत्य तथा स्मरन् चैत्य रूपसंहरात् सर्ववर्णाधिकारिकंचततः पृथक्पठितं एवं विष्णुर्वषट्कारइत्यादि विष्णुसहस्रनामापि ज्ञेयं तत्रापि शूद्रः स्मरन्मवाहु
यादित्यं ते स्मरणात् न तेनेतद्गतार्थमिति पुनरत्रापि चिवागधनमुक्तमित्याशयः ॥१९॥ २०॥

11664

[illegible]